

Hvad ser du?

Artiklerne denne gang handler om *tankekerne*, måske troens farligste modstander. Hvem kan beskrive alle de tankebygninger, der er bygget op i menneskehedens lange historie og som har holdt menneskene fangne i mørket? Ja, hvem kan blot beskrive de tankebygninger, menigheden i sin historie har bygget op og bundet sig selv til? Intet har skadet dens sag mere end dens egne tanker.

Paulus taler i denne sammenhæng om *fæstningsværker* (2. Kor. 10,4) og antyder dermed, at mennesketanker er fast beslutede på at forsvare sig imod Guds tanker – noget, enhver erfaring vidner klart om.

Må vi modtage nåde fra Herren til at nedlægge alle de våben, vi bruger til at forsvare vore tanker med overfor Gud! Guds frygt er jo visdoms begyndelse; lad os derfor begynde med at nedlægge våbene i frygt for Herren!

Det er så befriende at være til stede, hvor det ikke er gode menneskeideer og – argumenter, der driver værket, men hvor man fornemmer, at her er Herren Herre! Måtte det dog altid være sådan iblandt os!

*

Enhver generation må lære at tænke om helt fra grunden af, thi der er intet slægtled, der ikke til at begynde med tænker rent menneskeligt, og som med stor iver kæmper for at indføre de gode (»moderne«!) tanker i menighedens virke til støtte for evangeliets sag!

Vi må som regel *ydmyges* for at komme ud af vore egne tanker, meninger, opfattelser, gode ideer, o.s.v.

Eller sagt på en anden måde: Vi må blive *fattige i ånden* – men da ingen af sig selv søger fattigdom i ånden, må vi som oftest bøjes for at blive det og dermed blive åbne for, hvad Gud har tænkt og ment.

Vi må give hinanden tid til at omvende sig (omsinde sig), thi omvendelsen tager, især for tankernes vedkommende, lang tid. Mange bliver aldrig grundigt omvendt på dette område.

Vi må være tålmodige med hverandre og betænke, hvor langmodig Gud har været med os.

*

Jeg håber, artiklerne vil skabe tillid til Guds tanker, så vi af hjertet søger dem og følger dem i praksis, også når de strider imod vore og andres tanker.

*

Der hersker megen uenighed om, hvordan man bedst *opdrager sine børn*, og jeg skal ikke udgive mig for at være klog på dette felt. Men at Guds ord åbenbarer os, hvad Gud har tænkt i den sag, kan der ikke herske uenighed om. Så gælder det om ret at forstå, hvad Gud siger, og modtage nåde til at anvende det i den rette Ånd.

*

Der hersker i det hele taget megen uenighed om, hvorledes forholdet i en familie, *forholdet mellem mand og hustru, forældre og børn*, bør være, og mange tanker herom føres til torvs. Men at Guds ord åbenbarer, hvad Gud har tænkt i dette vigtige anliggende, kan der ikke herske uenighed om. Her er måske et område, hvor der også er nogle mennesketanker, som vi i Guds Ånd bør tage til fange ind under lydighed imod Kristus.

*

Der rokkes meget ved *autoritetsbegrebet* i vore dage, og der fremføres mange tanker om, at man ikke i egentlig forstand bør anerkende nogen menneskelig autoritet over sig. Tænk, om man spurgte, om Gud havde noget at sige i dette for ethvert samfund, enhver arbejdsplads, enhver familie så vigtige anliggende! Så ville det vise sig, at også her gælder det om på den rette måde at tage enhver mennesketanke til fange under lydigheden imod den højeste autoritet, Kristus.

*

Hvad ville der ske, hvis man i stedet for at følge sine egne tanker, om *hvad kirken er*, tog dem til fange ind under, hvad Gud har tænkt herom?

*

Jeg skal ikke blive ved; det ville jo også være næsten endeløst, thi der findes ikke det område indenfor samfundslivet og menighedslivet, hvor ikke mennesketanker støder sammen med Guds tanker.

Dog må jeg sige een ting endnu: Jeg tror ikke, det er vor opgave at dømme andre, fordi de efter vor mening lægger mennesketanker mere til grund for deres gerning, end vi synes, de burde – thi en af Guds tanker lyder jo stik imod vor: *Døm*

ikke!

*

I dag er jeg blevet ringet op af fem mennesker, der alle var i sjælelig nød og behøvede forbøn. Jeg nævner det, fordi jeg synes, vi må stå mere sammen i forbøn for Guds udvalgte, thi de angribes på en indædt måde af sjælelfjenden, vore brødres anklager.

Der er mange flere, end vi til daglig tænker på, der lider under fordømmelse, selvbekjendelser, anklager og frygt for, om de overhovedet hører Herren til.

Åh, om vi, Guds børn, dog kunne bede, som de bad for Peter i hans fængsel, som *Epafras* bad, som *Abraham*, som *Daniel*, som *Amos* bad.

Mon ikke vi skulle tage vore egne tanker, om hvad der er vigtigt og påkrævet, til fange ind under lydigheden imod Kristus på den åndelige krigsførelses område?

*

N. P. Wetterlund sendte under sin tid nu og da et sendebrev til sine åndelige venner. De var som regel korte. Et af de korteste hedder *Opringningen* og lyder således:

Den onde dag veksler uundgåeligt med den gode. Således var det for Herren, således er det for os.

På vor onde dag ringer det fra centralen deroppe. Det er Ånden, som modtager og formidler forbøn fra venner. Vi svarer med forbøn for den, som beder for os. Måske bor han i samme hus som vi, måske i et fjernt land. Vore ånder mødes i Ånden og varmer hverandre. Og de beskytter hverandre imod luftens magter. Og vi bestiger den himmelshøjde, som Ånden åbner for os gennem vor gensidige forbøn. Således hjælper vi hinanden på den onde dag.

Og opringningen om forbøn sker også på den gode dag. Når den besvares med forbøn, bliver den gode dags godhed forhøjet og fordybet.

*

Wetterlund siger på sin ejendommelige måde, at vi er involveret i en kamp imod luftens magter, d.v.s. ondskabens åndemagter i himmelrummet. Det er dem, der står os alle imod og forsøger at hindre os i at kende Guds vilje og gøre den. De

anklager de nedbøjede dag og nat; de forfører dem, der ikke er agtpågivende; de bedrager, vildleder, forvirrer; de sænker lunkenhedens og overfladiskhedens ånd over os for at hindre os i at bede og holde ud i bøn; det er dem, der slår de vantros tanker med blindhed, så de med al deres klogskab forbliver dårer.

Enhver, der kender til at gå ind i sit kammer for at samle sig i bøn, kender også til den usynlige modstand, den modstand og træthed, den spredthed og afmagtsfølelse, der vil få ham til at give op.

Vi har modstandere i luften, som Wetterlund siger, og vi lærer dem især at kende, når vi hengiver os til bøn.

*

Der findes en vanemæssig bøn, som ikke involverer den bedende i nogen egentlig åndelig kamp.

Denne bøn skal vi ikke ringeagte, thi den har stor værd. Jeg tænker på bordbøn, familieandagtsbøn og alle andre bønner, som hører lejligheden til.

Det kan derfor også være bønner ved bedemøderne. Man nævner nogle bønneemner, og man beder for dem.

Men så findes der den bøn, som er *en kamp*. En tung byrde ligger på hjertet; man ryster den ikke af sig, men beder, bønfaller, banker på, anråber Gud om hjælp. Bønnekampen bliver ikke altid overstået samme dag; der kan gå dage og nætter, uger og måneder. Her kommer Guds Ånd os kraftigt til hjælp, og – som Wetterlund skriver – bliver andre kristne uden vor direkte opfordring påmindet om at stå os bi med deres forbøn.

Den kamp kendte *Paulus* og *Epafras* og mange andre af Herrens hellige til; undertiden er det endog en *svær* kamp som i *Epafras'* tilfælde.

Mon ikke her er et område, hvor vi også skal tage vore tanker til fange ind under lydigheden imod Kristus, thi tiden er ond, mørket er tæt, forførelserne mangfoldige, nøden stor, og Herren sagde: »Våg og bed til enhver tid!«

*

Det er i denne sammenhæng, *fasten* har sin naturlige plads. Der kan ikke opstilles regler for, hvornår en kristen skal faste. Gjorde man det, ville fasten blive en opfyldelse af en lov og altså en fortjeneste. Den, der er inde i en åndelig kamp, oplever, at han gerne vil faste; fasten er altså et Gudgivent middel i hans kamp, men ikke en lovpræget præstation fra hans side. Derfor taler han ikke om, at han faster.

Fasten kan omfatte forskellige ting; vi tænker som regel på faste fra mad og drikke et stykke tid, men jeg tror, at faste

fra avislæsning, adspredelser og deslige er mindst lige så vigtig. Enhver, der har et fjernsyn, ved, at det ikke ubetinget er en hjælp i en åndelig kamp!

Fjord Christensen udtrykte det på sin lune jyske måde: »Alt, hvad der hjælper os til at faste *fra vantroen*, er godt!« Og afholdenhed i alt er en god hjælp hertil – undertiden må vi tage afholdenheden *fra* noget (mad, aviser, fjernsyn, adspredelser og deslige) til hjælp.

De gamle talte om at »samle sig i Ånden«, og de forstod, hvad det betød.

*

Jeg kender ikke selv meget til at være hård imod mit legeme og holde det i ave, og jeg ved, at man nemt kommer til at tale uevangelisk herom og dermed leder ubefæstede, oprigtige sjæle ind i en selvop-tagethed og lovtrældom, som er helt fremmed for Paulus' tanke (1. Kor. 9,27). Paulus taler jo også om at *nyde* alt, hvad Gud har skabt, med taksigelse (1. Tim. 4,3-5).

Der findes altså en evangelisk selvdisciplin, som der ikke kan opstilles regler for, men som enhver, der modnes til den åndelige kamp, får lov til at kende som en stor hjælp.

Den evangeliske frihed i Kristus sætter os i stand til at holde os selv i ave på en gavnlige måde. Tak for det!

*

Forleden modtog jeg et brev fra en ung broder, der bl.a. skrev: »Det eneste, der er værd at leve for, er at sætte målet højt!«

Jeg lader hans ord gå videre. De gjorde mig godt, og de vakte mig!

*

Glæden forsvinder aldrig, når man sætter målet højt, d.v.s. lader Herrens tanker gælde på alle livets områder. De er jo himmelhøjt over vore og gør følgelig målet højt.

Målet for familielivet – målet for menighedslivet – målet for min dagligdag, mit arbejde, min tjeneste, min omgang med andre – målet for min færd, min påklædning, mit brug af sproget, o.s.v. – herligt, at intet behøver at synke ned i li-gegyldigheden, men at Herren giver hele tilværelsen sit eget præg af højhed og hæder!

Herren tager aldrig glansen af livet, men det er vi tilbøjelige til. Jeg har jo før advaret mod det typisk danske skuldertræk: »Det kan da være lige meget!«

*

Slutmålet, det samlede mål for alt, er at få

lov til at træde frem for Herren som en arbejder, der ikke behøver at skamme sig ved sit arbejde.

Et højere mål kan ingen sætte sig, et mindre bør ingen sætte sig. Med det mål for øje kan vi stole på Herrens uafladelige bistand, barmhjertighed og hjælp dag og nat, indtil målet er nået, takket være Ham!

*

Vi har sat målet for *stævnet på Nyborg Strand* (28. juli-2. august) højt i år, idet vi vil gennemgå *Salmernes Bog*, der omfatter 150 salmer. Hvordan vi ret skal gribe det an, ved vi endnu ikke.

Salmerne er jo i udpræget grad de hel-likes andagtsbog. De læses morgen og aften. Til dem søger man i sin nød, til dem søger man i sin glæde. I dem finder man sig selv, thi der gives ingen glæde, ingen nød, ingen livssituation, som salmerne ikke er kendt med.

I salmerne banker Guds og menneskers hjerte; Gud lytter til os, og vi lytter til ham. De er som en samtale mellem Gud og mennesker.

Hvilken *rigdom!* Udtømmelig, evig udtømmelig!

Hvilken *skønhed!* De overgår alt, hvad menneskehånd har skrevet af smukt og rigt og ophøjet.

Hvilken *trøst!* Her kan den fortvivlede finde hvile i sin nød, thi her møder han al trøsts Gud.

Hvilken *tilskyndelse!* Her får den trætte nyt mod, og den, der er gået i stå, bliver sat i gang igen.

Hvilken *lovsang, tilbedelse og jubel!* Ja, thi her istemmer de himmelske herskare deres lovsang og river alt det skabte med i den endeløse jubel, hvor genløste menneskestemmer fører melodien!

Hvilken *hellighed!* Ja, thi her bliver du alene med Gud.

Umuligt at beskrive salmerne, umuligt at udtømme dem – derfor et højt mål at samle hele stævnet om – et umuligt mål i en vis forstand!

Ja, vort mål er ikke at *udtømme* salmerne, men »kun« at lytte til, hvad Gud har tænkt at sige os igennem dem de dage, vi tilbringer sammen med dem og sammen med hinanden på Nyborg Strand.

*

Vi forbereder stævnet under bøn – det gælder os allesammen, er jeg forvisset om – og det gør vi i den stille forvisning, at Gud hører vor bøn.

*

Hotellens ombygning, som stod på, da vi stævnedes sammen derovre sidste år, er nu tilendebragt. Det forekommer mig, at ho-

tallet også sætter sig høje mål og ikke bliver stående stille ved det hidtil opnåede. Det er i sig selv inspirerende!

*

De unge, der sidste år blev indkvarteret på idrætshøjskolen, bliver i år indkvarteret på hotellet sammen med os andre.

Det er godt. Vi behøver dem, og de behøver os. *Sven Straarup* leder ungdomsflokken og sætter – hvad sætter han? – høje mål!

Det må da lige være noget for unge mænd og piger! »*My Utmost for His Highest*« hed en andagtsbog af *Oswald Chambers*, som blev meget læst i min ungdom. På dansk hedder den »Alt for Ham«, men den engelske titel er bedre: »Alt, hvad jeg formår til det yderste, for hans det højeste!«

*

Når man sætter sig høje mål, bliver man ikke træt på samme måde, som man bliver, når man slår sig til ro med det mere overkommelige, thi de høje mål stiller ikke blot store krav, men virker også dragende, inspirerende, lokkende og opløftende. Når trætheden melder sig, melder opløftelsen og dragelsen sig også og skænker nyt mod.

*

Således oplever jeg selv år efter år, at stævnet i Nyborg på en gang er *krævede*, fordi målet er højt, og *givende*, just fordi målet er højt!

*

Når flere hundrede mennesker fra forskellige nationer kommer sammen, er det spændende (og interessant!) at lægge mærke til, hvem der også *finder sammen*.

Vor henseviede broder *Viggo Rosendahl* havde en enestående gave til at finde dem, der trængte til en opmuntring; det var, som havde han et vågent øje og et varmt hjerte, der altid ledte ham til nogle, der behøvede et ord fra ham, et smil, et håndtryk eller en samtale.

Vi vil også i år opleve, hvilken berigelse det er at finde sammen med trosøskende, vi hidtil ikke har kendt på nærmere hold.

Måltiderne er ikke ligegyldige i så henseende!

*

»Den, der ikke kan tale *med* mennesker, kan heller ikke tale *til* mennesker,« er det sagt med en vis ret. Herren kunne i hvert fald begge dele – og han begrænsede ikke

sine samtaler til sin nærmeste kreds.

Vi lægger på Nyborg Strand mest mærke til, hvad der fra talerstolen bliver talt til mennesker. Herren lægger lige så meget mærke til, hvad der bliver talt mellem mennesker. Ingen af os ved, hvad der viser sig at bære varigst frugt.

*

Behøver jeg at sige, at vi ser frem med bæven og forventning til dagene i Nyborg, og at vi betragter enhver, der kommer, som en gave fra Herren?

Af hjertet velkomne, kære venner, kendte og ukendte!

*

Den første uge i maj foretager *Sven Straarup* og jeg en møderejse, om Gud vil. Der er planlagt møder i *Slagelse*, *Odense*, *Ålborg*, *Sønderborg*, *Rudkøbing*, *Herning* og *Holbæk*, se nærmere meddelelsen herom andetsteds i bladet.

Det er første gang, vi på den måde rejser omkring i vort land, og vi beder om megen forbøn.

De mange unge, der vil træffe *Sven Straarup* under disse møder, kan tale med ham om sommerbibelskolen, der finder sted på Nyborg Strand sideløbende med stævnet.

Der er efter mit skøn et enormt behov iblandt unge kristne for at få Skrifterne lukket op i Ånd og sandhed. Det er vort håb og vor bøn, at mange ser deres behov og kommer med på sommerbibelskolen.

*

Det er rigtigt, at de fem dage, skolen varer, er intense i den forstand, at hovedvægten bliver lagt på samlinger om Ordet.

Imidlertid sørger vi for, belærte af erfaringerne fra sidste år, at der bliver *absolut fritid* hver eftermiddag.

Nok skal der arbejdes, men ikke sådan, at det er umuligt at kapere, hvad man hører. I øvrigt bestræber vi os på, at eftermiddags- og aftenmøderne er korte og koncentrerede, idet vi efterhånden har lært, at det ikke er ordenes mængde og mødernes længde, der giver evangeliet glans og vægt.

*

Der står ikke den store respekt om vore politikere. Vi må som kristne se til, at vi ikke lader os rive med i en respektløs eller foragtelig tone, når vi taler om dem. Guds ord siger jo: »Dit folks øvrighed må du ikke forbande« (2. Mos. 22,28). Paulus udtrykker det på denne måde: »Mod en øvrighedsperson i dit folk må du ikke tale

onde ord« (Ap. G. 23,5).

Vor opgave er at bede for dem. Vi skal aldrig indlade os med folk, som gør oprør (Ordspr. 24,21).

I det hele taget er det ikke ved magt og styrke, men ved Guds Ånd, vi fører Guds sag her på jorden.

*

Jeg nævner dette, ikke som noget nyt, men fordi der tales ret meget om politikerleden i denne tid.

Så meget mere kan vi søge Gud i bøn.

*

Foranlediget af nogle samtaler med en nærtstående ven og medarbejder er jeg i disse dage begyndt at læse – *mine egne bibelfortolkninger!*

Jeg skrev dem for en del år siden og kunne ikke huske dem. I mellemtiden er der kommet andre bibeludlægninger (også på dansk), derfor følte vi ikke, vi uden videre skulle fortsætte med vore bibelkommentarer.

Men da jeg læste mine egne – tænk, da fik jeg lyst til påny at gå i gang med at udlægge Skrifterne – og nu får vi se, om det er noget, der skal gennemføres.

Jeg læste bl.a. mine kommentarer til *Korinterbrevene* og fornemmede noget af den glæde, enhver oplever, der sidder stille med Guds ord og lader det åbne sig.

Det er et langsommeligt arbejde – men hvor er det givende!

Det, der greb mig, var mine kommentarer til 1. Kor. 7,18-24. Her fandt jeg noget af grunden til, at de første kristne var så uimodståelige, og at evangeliet i deres tid spredtes ud i hele »arbejderklassen«, som jo i vor tid er mindst berørt af det.

*

Det er så godt som altid ved at fordybe sig i Skrifterne, man får lys over vejen fremover.

Det er jo i Skrifterne, Gud åbenbarer os sine tanker – om, hvorledes evangeliet når ud i samfundet!

*

Kærligheden er prøvestenen på os selv og vort arbejde. Hvor den gennemtrænger kristen, er alt, hvad han gør og siger, af betydning. Hvor den ikke hersker, er alt hans værk, selv det største, uden betydning.

For at blive i kærligheden og være behersket af den må vi blive hos Kristus i det nære forhold til ham dag for dag; det var det, han kaldte Levi til, da han sagde: »Følg mig!«

Hos ham fornyes vi stadig i den ufattelige kærlighed, han har til os, og kan aldrig blive færdige med at undres over, at Han er just sådan, som Han er!

Hvilken nåde at følge Ham!

*

Hver tirsdag aften er der i fjernsynet en udsendelse, der belyser forholdene i *Sovjet-Rusland*. Serien går under overskriften *Kammeraterne*.

Jeg så forleden tirsdag en udsendelse om det russiske retsvæsen, belyst gennem en retssag, hvor en kvinde på godt 50 år stod anklaget for at have stjålet et indkøbsnet med forskellige varer til en værdi af ca. 38 rubel.

Denne stakkels kvinde var allerede enke og var så forslidt og ældet, at hun lignede en gammel kone i halvfjerdsere.

Hun havde en dag truffet en veninde, der havde en flaske vin, som de havde delt, og i halvberuset tilstand havde hun på banegården taget dette net, som en mand havde efterladt på bænken – men da hun kom hjem og var blevet sig selv, gik hun straks tilbage med det og lagde det på bænken – men da var der allerede sket anmeldelse til politiet.

De ransagede hendes lejlighed, hvor de fandt et par sandaler, som var faldet ud af nettet, og som hun derfor ikke havde fået leveret tilbage.

I dommersædet sad en kvindelig dommer, indbegrebet af al tænkelig marxistisk farisæisme. Hun gjorde, hvad hun i socialismens opdragende mission kunne for at ydmyge den stakkels kvinde og dermed bringe hende til at se, hvor forfærdeligt hun havde handlet.

Man væmmedes ved at se derpå. Men tænk – så fik jeg lyst til at bede for denne ældre kvinde, hvis liv var så kummerligt, så glædesløst, så kuet – og mine tanker gik videre til det stakkels russiske folk med dets millioner af underkuede mennesker, der lever deres kummerlige tilværelse i dette ubeskriveligt grå og glædesløse samfund.

Men lederne – dommerne og alle de andre, der er ovenpå – de opfatter sig selv som eksempler for folket, i stand til at op-

drage de andre og få dem til at bekende deres skyld! Det stemmer helt med Luk. 22,25.

Jeg kunne ikke lade være med at tænke: mon Gud ikke kan sende bud til alle de underkuede kvinder og mænd og sige til dem, så de kan høre og gribe det: »Jeg elsker dig!«

Gud er ikke stængt ude fra dem, fordi myndighederne i deres tåbelighed søger at stænge ham ude.

Tænk, om vi fik lov til at møde denne underkuede kvinde i de himmelske boliger!

Så stod Gud måske bag denne fjernsynsudsendelse for at få os til at bede for disse mange små, som han elsker!

Og i sin time fælder Hærskarers Herre magthaverne. Det kan da blive deres redning, thi når afgrunden åbner sig under dem, kan det måske fremkalde det råb om frelse, som de ikke ret kan få over deres læber.

*

I en vis forstand blev denne ældede kvinde med tørklædet om hovedet en Herrens tjenerinde, uden at hun aner det, thi hun fremkaldte i hvert fald i mig noget, som jeg er taknemmelig for.

Hun blev ydmyget for alverdens øjne og kom derfor til at tale – jeg tror til mange!

Gorbatjof har ikke sagt mig et eneste ord af betydning – men hun har!

*

Det er dog en ganske stor tjeneste for et andet menneske at få ham opflammet til at bede! Den indflydelse har hun over mig.

Det er dog en ganske stor indflydelse at udvide et andet menneskes horisont!

Jeg takker Gud for hende og hendes tjeneste for mig!

*

Jeg er næsten vis på, at jeg skal få lov til at møde hende i de evige boliger. Men lad mig nu ikke sige for meget!

*

Gid mit hjerte kunne rumme dem alle! Men jeg magter det ikke. Tværtimod er det, som om mit hjerte ikke orker mere ved tanken på de milliarder af underkuede, forhutlede mennesker på denne jord.

Vidunderligt, at Herrens hjerte ikke er som mit; han kender hver eneste af dem – og vi kan i hvert fald, uden at kende dem og uden at kunne nævne dem ved navne, *bede for alle mennesker og takke for alle mennesker* – og det vil vi gøre!

Den ældede russiske kvinde hjalp mig dertil!

Gud lønne hende rigeligt derfor!

*

Der vil blive vendt grundigt op og ned på alle ting, når Herren kommer igen. Men lad os ikke glemme, at dommen begynder med Guds hus.

Hvad der er stort i menneskers øjne, er Herren en gru. Må Han bevare os fra det, der er ham en gru!

Sine stolte øjne skal menneskene på hin dag slå ned, og mændenes hovmod skal bøjes. Må Han hjælpe os til allerede nu at blive bøjede under hans helligheds og kærligheds magt!

*

Vi er i færd med at forberede fru *Yvonne Marquard Pedersens* enestående bog »*Guds forunderlige omveje*« og føler, at Gud derigennem rækker kristenheden i Danmark et redskab til at nå mangfoldige danskere med evangeliet.

Bogen er helt anderledes end alle andre kristelige bøger – men jeg venter med anmeldelsen, indtil den er udkommet.

De, der har hørt hendes vidnesbyrd (det er efterhånden adskillige), vil omslutte udgivelsen af hendes bog med deres bøn om, at Gud vil bane vej for den ud til vort folk.

*